

Het glujende peerd

De molenaar van Terborg had een paard en dat paard had het vanaf het begin hoog in de kop. Als veulen al at het geen gras maar madeliefjes en haver. Toen het groter was trippelde het en draaide met z'n achterste. De andere paarden schoten ervan in de lach. Het paard dacht later een rijpaard te worden of een draaimolenpaard, het meest deftige dat je als paard kon worden in die tijd. Het leven besliste anders.

Op een dag werd het voor de wagen van de molenaar gespannen en moest het zakken meel vervoeren, de Paasberg op. Het paard verzette zich en begon te draven en te galopperen. De molenaar op de bok rookte zijn pijp en kon niet voorkomen dat vonken uit de pijp in de meelzakken terecht kwamen. De zakken begonnen te branden en de molenaar sprong van de bok. Het paard draafde door en kon zich niet van zijn last bevrijden. Het dier stortte in een diep ravijn en sloeg daarbij netzolang met zijn poten op de grond totdat het met het hele lijf in de zanderige bodem van de Paasberg was verdwenen. De volgende dag troffen de mensen slechts het gloeiende geraamte van het paard aan, uit de oogkassen kwam rood licht en van de ribben straalde een groene gloed.

Het paard, waar zo overduidelijk de duivel was ingevaren, moest begraven worden zo oordeelden de Terborggenaren en gooiden karren vol zand op het dier, zodat het ravijn werd gedicht. Daarmee was nog niet alles afgelopen, op de plaats waar het paard ligt is alles dor. Niets wil er groeien en zet je er een plantje neer dan verschroeit het waar je bij staat. Een andere versie verhaalt als volgt;

Omstreeks de 2e helft van de 14e eeuw bestond Terborg uit niet meer dan enkele eenvoudige huisjes. Deze huisjes werden vooral bewoond door horigen van Kasteel Wisch. Dit kasteel werd bewoond door Hendrik van Wisch, bezitter van Terborg en van uitgestrekte landerijen. Hendrik van Wisch was een zeer krijgszuchtig heer en een zeer bekwaam ruiter. Hendrik wist een vurig jong paard te bemachtigen. Het paard was echter nog niet getemd. Ondanks de waarschuwingen wierp hij zich op een morgen op het paard en rende de laan af. Halverwege de laan wist het paard hem af te werpen. Een zoektocht werd gestart en het paard werd herhaaldelijk gezien maar niet gevangen.

Op het nacht liep Berend (een arbeider op kasteel Wisch) in enigszins benevelde toestand via de Paasberg naar huis. Plotseling zag hij boven op de Paasberg het paard. Het dier glansde in het maanlicht en in de vrieslucht was zijn adem zichtbaar. Het paard leek inwendig te gloeien. Plotseling was het paard verdwenen. Bevend rende hij naar de woning van Derk. Het paard moest zijn schuilplaats in de Paasberg hebben.

Ieder jaar in de nacht voor Pasen komt het dier uit de berg tevoorschijn en doet een sprong in de richting van de molen die destijds op de Paasberg stond.